

ของขวัญวันแม่....

นพ. ฌพัฒพงศ์ เพชรโรจน์
โรงพยาบาลโพธิ์ชัย จังหวัดร้อยเอ็ด
29 สิงหาคม 2557

คำวันหนึ่งขณะที่ผมกำลังจะได้ลิ้มรสอาหารมื้อแรกของวันในร้านอาหารเล็กๆแห่งหนึ่ง ทันใดนั้นก็มียาสยเรียกเข้าจากห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล ผมสะดุดและรีบรับสายโดยเร็ว ลิ่นเสียงรายงาน ผมรีบผลัดตัวออกจากเก้าอี้และจ่ายเงิน ขับรถออกมาทันที รถเลี้ยวจอดเข้าโรงพยาบาล ผมวิ่งแหวกตัวผ่านผู้คนที่กำลังมุงอยู่ด้านหน้าห้องตรวจ รุดเข้าไปในห้อง พืพยาบาลกำลังวิ่งขวักไขว่พร้อมส่งเสียงสื่อสารกันไปมา กวาดสายตามองทั่วห้อง พบร่างของเด็กหญิงสามคนนอนเรียงรายบนเตียงตรวจ ใบหน้าและร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผลและคราบเลือด “หมอคะ ผู้ป่วยอุบัติเหตุขับรถจักรยานยนต์ชนสาม แหกโค้งชนต้นไม้ข้างถนน สองคนรู้สึกตัวดี มีแผลถลอกตามตัว แต่น้องเตียงหนึ่งไม่รู้สึกรู้สึกละ” ผมรีบรุดเข้าไปดูน้องเตียงหนึ่ง นามสมมุติว่า น้องบี ใบหน้าและร่างกายของเธอเต็มไปด้วยบาดแผลและเลือดที่กำลังไหลออกทางจมูกและปาก กลืนควาเลือดคละคลุ้งไปทั่วห้อง เธอหลับตาและส่ายหน้าดิ้นไปมาอย่างไร้การควบคุม มือทั้งสองของเธอพยายามเอื้อมคว้ายึดสิ่งที่อยู่รอบข้าง ผมรีบตรวจร่างกายเบื้องต้นและประเมินอาการ “เตรียมใส่ท่อช่วยหายใจครับ ” และร้องบอกคนในห้องให้ช่วยตามญาติน้องบี “ญาติกำลังเดินทางมาค่ะ” เสียงตอบรับจากพืพยาบาล จึงตัดสินใจใส่ท่อช่วยหายใจในทันทีและเตรียมส่งต่อผู้ป่วยไปโรงพยาบาลจังหวัด

หลังใส่ท่อช่วยหายใจเสร็จ จึงเหลือบเห็นหญิงวัยกลางคน ยืนเพ่งมองเข้ามาข้างในอย่างไม่ละสายตา มือสองข้างของเธอประสานกันแน่นจนสิ้น ยืนตัวเกร็งอยู่หน้าห้อง ด้วยความสงสัย ผมจึงรุดเข้าไปหา “ลูกหนูเป็นจิงได้น้อหมอ” เธอเอ่ยด้วยเสียงสั่นเครือ ผมจึงหยุดและเอื้อมมือคว้าเก้าอี้เลื่อนให้เธอนั่งลง แล้วจึงค่อยๆเอ่ยทักไป “แม่เป็นอียังกับน้องบีครับ” “เป็นแม่เพิ่นจ๋า” เธอตอบอย่างฉับพลัน และจ้องมองมาที่ผม แหวตาเธอแฝงไปด้วยความกังวลและความอยากรู้ ผมจึงเอื้อมมือขวาไปแตะที่ไหล่ซ้ายของเธอเบาๆ พร้อมแจ้งอาการเป็นคำซ้ำๆ “หมอตตรวจดูแล้ว น้องบีมีอาการบาดเจ็บที่ศีรษะรุนแรงนะครับ ตอนนี้น้องไม่รู้สึกรู้สึกละ อาการค่อนข้างหนักนะครับ หมอจิง...” ผมสะดุดกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าและต้องหยุดพูดทันที เธอส่งเสียงสะอื้นถี่ขึ้นถี่ขึ้นจนร้องไห้โฮดังลั่น ลำตัวเลื่อนตกลงจากเก้าอี้ วูบหลับไม่ได้สติประหนึ่งเธอหยุดหายใจไป ผมรีบโผล่เข้าพุง พร้อมส่งเสียงเรียกพืพยาบาลมาช่วยและหาพยาบาลให้ดม

ทันใดนั้น ก็มีมือสองข้างของชายวัยกลางคนโผล่เข้ามาพุงด้านหลังของผู้หญิงคนดังกล่าว “ผมเป็นพ่อน้องบีครับ ลูกผมเป็นจิงได้น้อหมอ” ผมเหลือบมองยังไม่ถนัดตา แต่ด้วยความเร่งรีบเพื่อส่งตัวน้องบี จึงรีบแจ้งอาการให้ทราบโดยด่วน “น้องบีอาการหนักเด้อ ไม่รู้สึกรู้สึกละ หมอใส่ท่อช่วยหายใจและต้องรีบส่งตัวไปโรงพยาบาลจังหวัด

นะครับ” ชายที่ดูกำยำแข็งแรง น้ำตาลคลอเบาพร้อมพยักหน้าตอบซ้ำๆ ยืนขาสั่น ดึงตัวหนักทางให้รถเข็นนำน้องปี ขึ้นรถ มือสองข้างยังพุงกรรยาที่ยังเหม่อลอย และหลับตา สะอื้นให้แทรกกับส่งเสียงแผ่วเบาออกมาเป็นระยะๆ” ช่วยลูกหน่อยไหน .... ช่วยลูกหน่อยไหน...” ผมเดินตามออกมาหน้าห้องได้ยินเสียงอ่อนหวานจากหญิงคนดังกล่าว เสียงนั้นมันดังกึกก้องในหูของผมกลบเสียงอ้ออึ้งที่ตั้งอยู่รอบข้างไปหมด ผมน้ำตาลคลอเบา เหมือนหัวใจผมกำลังเต้นตามจังหวะวูบวาบของไฟบนรถฉุกเฉิน และ ยืนมองรถที่วิ่งออกไปจนลับสายตา หลับได้แต่ภาวนาให้น้องปี รอดและปลอดภัยกลับมา ก้มหน้าสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วตั้งสติกลับมาตรวจผู้ป่วยที่เหลือจนเสร็จ

เข้มนาฬิกาที่ข้างฝาห้องตรวจบอกเวลาเกือบสี่ทุ่ม ผมเดินออกมาด้วยความเหนื่อยล้า และขับรถออกมาด้วยความหิว อาหารมื้อแรกของวันนี้ กลับกลายเป็นข้าวกล่องแช่แข็งที่อุ่นด้วยไมโครเวฟ กินพอประทังความหิวให้ผ่านพ้นไปอีกวัน

“หมอคะ น้องปีอาการทรุดหนัก ยังไม่รู้สึกรู้สึกละ และย้ายเข้าห้องไอซียูแล้วคะ” เสียงที่พยาบาลที่โทรติดตามอาการผู้ป่วยที่ส่งต่อเมื่อวาน ผมฟังแล้วสะดุดและนิ่ง ภาพของเหตุการณ์วันนั้นก็ผุดขึ้นมาในหัวผมอีกครั้ง “จริงหรอครับ” “คะ” พยาบาลย้ำให้อีกครั้ง ผมหลับตานิ่งสักระยะ ก้มหน้าลงและเดินจากไปอย่างเงียบๆ

หลังเลิกงานในวันที่ไม่มีเวร ผมได้กลับบ้าน ซึ่งอยู่ในชุมชนที่อยู่ห่างออกไปจากตัวอำเภอ ได้รับประทานอาหารที่อร่อยคุ้นปากกับครอบครัว ระหว่างมื้ออาหาร แม่ผมก็เล่าเรื่องอุบัติเหตุของน้องปีที่ได้ยินจากเพื่อนบ้าน ผมเอ๊ะใจ เลยเอ่ยถามและเล่าเรื่องราวทั้งหมดกับแม่ จึงทราบว่า น้องปีเป็นนักเรียนในโรงเรียนชุมชนที่ผมอาศัยอยู่ หน้าตาจิ้มลิ้มและเป็นนางรำประจำวงโปงลางของโรงเรียน แม่กล่าวและตัดพ้อ “ถ้าเจอแบบนี้ คนเป็นพ่อเป็นแม่ต้องทุกข์กังวลใจไม่น้อย” พร้อมมองมาที่ผมและเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มๆอย่างซ้ำๆ “ขับรถระวังๆ รักษาเนื้อ รักษาตัวไว้ดีๆเด้อลูก” “ครับ...” ผมขานรับและยิ้มแก้มตุ่ย เพราะกำลังเคี้ยวอาหารอยู่เต็มปาก

ผ่านไปเกือบสามเดือน “หมอๆจำน้องปีได้ป่ะ” เสียงจากพยาบาลคนเดิม ผมพยักหน้าตอบแบ่งรับแบ่งสู้ด้วยความอยากรู้ปนกับความกังวลใจ “น้องเขาอาการดีขึ้นแล้วนะ ถอดท่อช่วยหายใจและย้ายออกจากไอซียูแล้วตอนนี้กำลังฝึกกายภาพบำบัดอยู่ค่ะ พี่ไม่คิดเลยว่าน้องเขาจะรอด” พยาบาลพูดด้วยเสียงตื่นเต้นและใบหน้าเปื้อนยิ้ม “จริงหรอครับ” เสียงอุทานแทรกขึ้นด้วยความตื่นเต้นดีใจ “ไม่น่าเชื่อ มันเหมือนปาฏิหาริย์จริงๆนะพี่” เราจึงพูดคุยถึงเหตุการณ์ที่เหตุในวันนั้นด้วยรอยยิ้มและความประทับใจ หลายวันต่อมาหลังผมเลิกงานกลับบ้าน “น้องปีได้กลับบ้านและอาการดีขึ้นแล้วนะ” แม่เล่าด้วยความดีใจ ยิ้มกริ่มกริม ราวกับเป็นแม่ของน้องปีซะเองอะไรอย่างนั้น

ย่างเข้าเดือนสิงหาคม ฝนตกโปรยปรายความชุ่มชื้น อากาศเย็นสบาย ผมได้ไปร่วมงานวันแม่แห่งชาติของโรงเรียนประถมในชุมชน ในนามศิษย์เก่าและมอบทุนการศึกษาให้น้องๆ พร้อมกับแม่ของผมท่านแต่งตัวสวยด้วยผ้าชิ้นไหมตัวโปรด ที่ผมกับน้องซื้อให้เป็นของขวัญวันแม่เมื่อปีที่แล้ว

ในหอประชุมหลังใหญ่เก้าอี้ถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ เหล่าคุณแม่สวมชุดสวยของแต่ละคนนั่งเต็มบนเก้าอี้ ด้านข้างเก้าอี้แต่ละตัวมีลูกๆนั่งเฝ้าขนาบข้าง บ้างก็กอดขาแม่ บ้างก็เอาหน้าซบบนตักแม่ มือข้างหนึ่งของเด็กแต่ละคนถือพวงมาลัยดอกมะลิสีขาวนวล ส่งกลิ่นหอมโชยคลอเคล้าไปทั่วห้องประชุม พอประธานเปิดงาน เหล่าสาวงามออกมาพอรำ ทุกสายตาจ้องมองบนเวที ทันใดนั้นมีเสียงกระซิบจากผู้อำนวยการที่นั่งอยู่ด้านข้างของผม เป็นเสียงที่ได้ยินไม่ค่อยชัด “หมอๆนั้นน้องบีที่ประสบอุบัติเหตุเมื่อไม่นาน แล้วรอดอย่างกับปาฏิหาริย์” ผมยิ้มตอบด้วยความตื่นเต้นและดีใจที่ได้เห็นน้องบีในชุดนางรำ เธอส่งยิ้มและพอรำด้วยแววตาแห่งความสุข ภาพที่ผมเห็นตรงหน้ามันดูงดงามและน่าประทับใจ จึงหันไปหาแม่ที่นั่งอยู่ทางด้านข้าง แล้วเล่าให้ฟัง แม่ยิ้มรับไม่ได้พูดอะไร เวลาว่างมาถึงกิจกรรมสำคัญของวันนี้ เสียงดังจ้อแจ้เจียบลง ผมกวาดตมองไปทั่วห้องประชุม ภาพที่เห็นทำเอาผมขนลุก เด็กๆ ทุกคนค่อยๆ น้อมศีรษะก้มลงกราบบนเท้าของแม่ที่อยู่ตรงหน้า แม่ทุกคนฉีกยิ้มเต็มหน้า และโผล่เข้ากอดลูก กล่าวววยพรด้วยเสียงสั้นรัว บ้างก็ส่งเสียงสะอื้นเบาๆ น้ำใสๆ ไหลอาบแก้มสองข้างของแม่หลายคน รวมทั้งแม่ของผมที่นั่งอยู่ทางด้านข้างด้วย บรรยากาศดูอบอุ่นไปด้วยความรักความอบอุ่นของแม่และลูก เคล้ากับเสียงเพลงค่าน้ำนมที่ลูๆ ในห้องประชุมช่วยกันขับร้องบรรเลงจนจบเพลง

ขณะรอมอบทุนการศึกษา ผมนั่งคุยทักทายกับคุณครูหลายท่าน ทันใดนั้นก็มิดีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามา นั่งลงที่พื้นด้านหน้าของผม และเธอก็ก้มลงกราบที่เท้าผมอย่างซ้ๆ ผมตกใจ แล้วรีบโผล่เข้าไปพุงเด็กผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าขึ้นมา และเอ่ยถาม “เฮ้ย!! น้องทำอะไร ไหว้พี่ทำไมครับ” เธอค่อยๆ เงยหน้าขึ้น “อ้าว!! น้องนี่เอง” ผมรีบทักชื่อเธอ เธอยังพนมมือต่อและไหว้อีกครั้ง “หนูมาขอบคุณพี่หมอ ที่ช่วยชีวิตหนูในวันนั้นคะ ที่ทำให้หนูได้มีโอกาสดูแลชีวิตอีกครั้ง ได้กลับมาอยู่กับพ่อกับแม่ที่รักหนูคะ” ตั้งแต่ประโยคแรกที่ผมได้ยิน ผมถึงกับหน้าแดงตัวซีดเย็น น้ำตาคลอแบริ้นและน้ำใสๆมันก็ไหลอาบแก้มสองข้างโดยกลั้นไว้ไม่อยู่ ผมยิ้มตอบด้วยความปิติและยินดี แล้วมองไปหาแม่ของผมที่นั่งข้างๆ ท่านยิ้มเต็มหน้า เคล้ากับน้ำตาไหลที่ยังอาบแก้มสองข้างโดยไม่รู้ตัว มองเลยไปที่แม่ของน้องบีที่ยืนถือพวงมาลัยดอกมะลียู่ด้านหลัง เธอส่งยิ้มพร้อมน้ำตา แววตาสุกใส ดีใจ เหมือนเขาได้รับของขวัญชิ้นพิเศษที่สุดกว่าใครในวันนี้ ผมรีบปาดน้ำตาและกล่าวตอบด้วยเสียงสั้นรัว “ไม่เป็นไรครับ มันเป็นหน้าที่ของพี่อยู่แล้วนะ” แล้วทุกคนก็กล่าวทักทายกัน ส่งยิ้มและหัวเราะด้วยเสียงแห่งความปิติยินดี กิจกรรมก็ดำเนินลุล่วงจนเสร็จ ขณะนั่งรถกลับบ้าน “แม่ภูมิใจในตัวลูกนะ” แม่ผมเอ่ยด้วยเสียงสั้นๆ ผมได้แต่ยิ้มรับและดีใจที่ได้ยินคำนี้ มันน่าจะเป็นของขวัญวันแม่ที่ดีที่สุดที่ผมเคยมอบให้กับแม่ และผมเชื่อว่าหากเราตั้งใจและศรัทธาในความดี การทำหน้าที่ของตัวเองให้เต็มที่ มันจะสร้างพลังแห่งความสำเร็จและความสุขที่แผ่ไปสู่นครรอบข้างได้อีกมากมาย